

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **A. A.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: X,
t. č. zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty
234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2025, č. j. MV-73123-3/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že důvodem podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu byla existence nových skutečností, které z objektivních důvodů nebyl schopen uvést v řízeních o jeho předchozích žádostech o mezinárodní ochranu. Správní orgán mu však vůbec nedal možnost tak učinit a rovnou řízení o jeho třetí žádosti zastavil s tím, že žalobce žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Vzhledem k tomu, že žalobci nebyl umožněn pohovor, a tím se vyjádřit k důvodům své žádosti, který měl prokázat oprávněnost jeho žádosti, se měl žalovaný opakovanou žádostí žalobce zabývat v intencích nově navržených důkazů. Dle žalobce došlo k podstatné změně okolností důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu, žalovaný tak pochybil, protože rozhodl na základě nedostatečně zjištěných skutečností. Žalobce neví, jak mohl žalovaný posoudit důvody jeho žádosti, pokud nebylo žalobci dovoleno je uvést, a s tím souvisí i pochybnost žalobce o tom, jak mohl žalovaný vycházet z informací shromážděných v průběhu řízení a posoudit je s důvody žádosti.
3. Žalobce dále proti odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí namítl, že žádného poučení o tom, že s ním nebude veden pohovor k opakované žádosti, se mu nedostalo, a kdyby to věděl, prezentoval by veškeré skutečnosti, na kterých závisí jeho opakovaná žádost.
4. Žalovaný se dle žalobce rovněž nedostatečně zabýval otázkou, zda by vycestování žalobce bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, a zda tedy nejsou dány důvody dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Ze všech těchto důvodů je podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a hrubě nepřiměřené.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Součástí žaloby byl také návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který soud usnesením ze dne 6. 6. 2025, čj. 1 Az 10/2025-13, žalobě nepřiznal. Toto usnesení nabylo právní moci dne 8. 7. 2025.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že podaná žaloba nezpochybnila zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný posoudil důvody další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a provedl srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil v předchozích řízeních, neshledal přitom žádné azylově relevantní skutečnosti. Žalobce takové skutečnosti neuvedl dokonce ani v samotné žalobě. Žalovaný proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i předchozí rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci ze dne 2. 8. 2018.
8. Námitku žalobce o nedostatečném poučení o dalším průběhu řízení žalovaný shledal nedůvodnou, neboť není povinností pracovníka příjímacího střediska, aby žadatele naváděl k tomu, co má udělat, aby byl se svou žádostí úspěšný, navíc žalobce nijak nekonkretizoval, o jaká konkrétní práva v důsledku absentujícího poučení se nemohl v řízení opřít. Podstatné je, že pracovník příjímacího střediska předal žalobci formulář s poučením o další opakované žádosti a toto poučení žalobce vlastnoručně dne 2. 5. 2025 podepsal. Proto žalobce konstatuje, že byl o neprovádění pohovoru v daném případě žalobce dostatečně poučen.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

10. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce podal další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, a to v zařízení pro zajištění cizinců dne 2. 5. 2025. Žalobce byl totiž dne 26. 4. 2025 zajištěn na základě rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy o zajištění za účelem správního vyhoštění z téhož dne, čj. KRPA-136138-14/ČJ-2025-000022-ZSV, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů. Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2025, čj. KRPA-136138-12/ČJ-2025-000022-ZSV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) bodu 3, 4, a 9 zákona o pobytu cizinců na dobu 4 let mimo jiné za nelegální pobyt na území trvající téměř 6 let.
11. Z předloženého správního spisu dále vyplynulo, že podaná žádost o mezinárodní ochranu byla již třetí v pořadí. První žádost podal žalobce dne 12. 3. 2018, na základě které mu nebyla udělena mezinárodní ochrana rozhodnutím ze dne 2. 8. 2018, čj. OAM-235/ZA-ZA11-P15-2018. Důvodem podání žádosti bylo tvrzení žalobce, že má ve své vlasti dluhy z podnikání, kde se živil jako obchodní zprostředkovatel dodávek rýže a měl obavy před svým věřitelem, který od něj požadoval vrácení dluhu, a nechal žalobce dokonce i zbít neznámými muži. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 8. 2018. Žalovaný k důvodům žalobce tehdy uvedl, že dluhy v zemi původu nepatří mezi taxativní důvody pro udělení mezinárodní ochrany, ani vyhrožování ze strany jednoho soukromého věřitele, a tyto jeho problémy jsou důsledkem způsobu jeho podnikání. Zamítavé rozhodnutí žalobce v dalším řízení nijak právně nenapadl. Druhou žádost podal žalobce dne 21. 9. 2018, kterou žalovaný posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení o ní zastavil rozhodnutím ze dne 2. 11. 2018, čj. OAM-814/ZA-ZA11-P15-2018, které nabylo právní moci dne 26. 11. 2018. Žalobce ve své druhé žádosti uvedl stejné důvody, které uváděl již v řízení o první žádosti, a to dluhy v zemi původu a strach z nemožnosti jejich splácení. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který jí pro nedoplnění odmítl usnesením ze dne 21. 3. 2019, čj. 4 Az 73/2018-30. Usnesení soudu nabylo právní moci dne 4. 4. 2019.
12. Ze správního spisu dále vyplynulo, že žalobce byl Policií ČR předán do Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové, Tis u Blatna, dne 2. 5. 2025. Z přípisu Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 5. 2025, vyplynulo, že k řízení o mezinárodní ochraně byly předány tyto písemnosti: (i) formulářová žádost o mezinárodní ochranu ze dne 2. 5. 2025 v u. jazyce, (ii) úřední záznam ze dne 2. 5. 2025, čj. CPR-14236-12/ČJ-2025-933000, (iii) kopie poučení o azylu ze dne 2. 5. 2025 v ruském jazyce, (iv) kopie rozhodnutí o zajištění žalobce, (v) kopie rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce (vi) kopie poučení EURODAC a DKT. Součástí správního spisu byla též informace zajištěnému cizinci ze dne 26. 4. 2025, čj. KRPA-136138-16/ČJ-2025-000022-ZSV.
13. Formulářová žádost o mezinárodní ochranu ze dne 2. 5. 2025 obsahuje základní údaje podání ve dvou jazycích, češtině a u. jazyce. Jde konkrétně o označení názvu písemnosti, a kolonky (řádky) pro vyplnění jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti žadatele. Obsahem této formulářové žádosti je věta: „*Žádám o mezinárodní ochranu v České republice.*“ Na konci formuláře jsou uvedeny kolonky na podpis pro žadatele a podpis pro příslušného pracovníka policie. Všechny kolonky, včetně podpisů byly řádně vyplněny.
14. Žalovaný poté vydal dne 12. 5. 2025 žalobou napadené rozhodnutí – usnesení, kterým podle § 11a odst. 3 zákona o azylu řízení o žádosti žalobce zastavil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 5. 2025.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
16. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.; žalobce ústní projednání žaloby ve stanovené lhůtě nepožadoval a žalovaný s projednáním věci bez jednání výslovně souhlasil.
17. Žaloba **není důvodná**.
18. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
19. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí *třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou a všechny žádosti následující po ní za podmínky, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany o 1. kterékoli předcházející žádosti bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje nebo se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, 2. druhé žádosti bylo vydáno rozhodnutí podle § 15, 15a, 17 nebo 17a, nebo 3. druhé žádosti bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e).*
20. Podle § 11a odst. 1 až 4 zákona o azylu:
 - (1) *Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) *nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) *svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
 - (2) *Není-li opakovaná žádost nepřijatelná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.*
 - (3) *Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu brozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení*

o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

(4) Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.

21. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu *[p]ohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.*
22. Soud konstatuje, že v daném konkrétním případě nemá pochybnosti o tom, že žalovaný postupoval správně v případě posouzení další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, pokud řízení o ní zastavil podle výše citovaného ustanovení zákona o azylu.
23. V případě přezkumu usnesení o zastavení řízení o další opakované žádosti přitom správní soud zkoumá pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení (srov. přiměřeně závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu - NSS - ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74).
24. Tyto podmínky byly v případě žalobce naplněny. V uvedené věci není sporu o tom, že žalobce podal opakovanou žádost, resp. další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu výše cit. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Jak vyplývá z ustálené judikatury NSS k problematice opakovaných žádostí, kterou lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, „*[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ (viz právní větu k rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, podtržení doplnil soud).
25. Rovněž není mezi účastníky řízení sporu o tom, že v pořadí třetí žádost žalobce o mezinárodní ochranu neobsahovala konkrétní důvody, což je doloženo též ve správním spisu (viz bod 13. výše).
26. V klíčové námitce však žalobce namítal, že nevěděl, že musí důvody své třetí žádosti uvést již v samotné žádosti, neboť nebyl dostatečně ze strany žalovaného poučen, že nebude prováděn pohovor k žádosti. Kdyby to totiž věděl, údajně by všechny důvody uvedl. Tuto námitku však soud nemohl uznat jako důvodnou a považuje je ji za účelovou.
27. K tomu soud předně uvádí, že bylo primárně na žalobci, aby žalovanému sdělil, proč se domnívá, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů, které vyvstaly v důsledku podstatné změny okolností u žalobce nebo v zemi jeho původu. Břemeno tvrzení tedy tíží pouze žadatele (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007-63).
28. Žalovaný v napadeném usnesení k neprovedení pohovoru uvedl, že žalobce byl poučen o tom, že s ním žádný pohovor veden nebude, a že musí všechny své důvody prezentovat v rámci své opakované žádosti, což žalovaný zopakoval též ve vyjádření k žalobě. Soud však k tomu uvádí, že z předloženého správního spisu tato skutečnost spolehlivě nevyplývá,

neboť správní spis, který byl soudu zaslán pouze v elektronické podobě v rozsahu celkem 55 stran s dodatkem, že v tomto rozsahu se shoduje s originálem (viz přípis žalovaného ze dne 13. 6. 2025) obsahuje sice poučení v cizím jazyce (pravděpodobně v ruském jazyce, přičemž z předchozích rozhodnutí – viz výše bod 11. – vyplývá, že „žalobce se dorozumí rusky, u. a trochu česky“), obsah tohoto poučení však nebyl přiložen též v českém originále. Poučení, na které odkazoval žalovaný ve svém vyjádření, sice žalobce podepsal, ale šlo o jiné poučení, které se vztahovalo k informaci o tom, že jako zajištěný cizinec má právo podat žádost o mezinárodní ochranu a důsledkem takového podání není propuštění ze zajištění (viz bod 12. poslední věta výše). Soud tak musí připustit, že jde o pochybení na straně žalovaného. Soud přitom s ohledem na lhůtu, v níž byl povinen vydat tento rozsudek (§ 32 odst. 6 zákona o azylu) nebyl poté, co si podrobně nastudoval obsah žaloby a spisu objektivně schopen zajistit úřední překlad této listiny (byť v rozsahu jedné strany) jakožto objektivní důkaz jejího obsahu, pro jejíž provedení by byl následně povinen nařídít ústní jednání, navíc pravděpodobně ve formě videokonference, jelikož je žalobce omezen na osobní svobodě, tj. se zohledněním dostupnosti nezbytné techniky a potřebného personálu v konkrétním termínu, to vše v období letních prázdnin a dovolených.

29. Soud však pro předběžném seznámení se s obsahem této listiny využil aplikace Google lens, která je schopna též překládat cizojazyčný text. Využitím tohoto technického prostředku pak soud zjistil, že uvedená listina v ruštině skutečně obsahuje poučení o opakované a další opakované žádosti, kdy z druhého odstavce jasně vyplývá, že v případě další opakované žádosti o mezinárodní ochranu se pohovor k žádosti neprovádí. Z tohoto důvodu se proto námitka žalobce, že byl nedostatečně poučen o dalším postupu v řízení a že pohovor prováděn nebude, jeví jako nepravdivá. Přestože tedy jde o pochybení na straně žalovaného, nedosahuje v daném konkrétním případě žalobce takové závažnosti, pro kterou by bylo nutno napadené rozhodnutí rušit, neboť by se z pohledu soudu vzhledem ke zjištěnému, prokázanému a doloženému skutkovému stavu jednalo o přepjatý formalizmus.
30. V daném konkrétním případě soud dále přihlédl k celkovému kontextu a okolnostem, za kterých žalobce svou třetí žádost podal. Jak bylo naznačeno v bodě 27. výše, bylo především na žalobci, aby dostatečně tvrdil nové skutečnosti ohledně podstatné změny okolností týkajících se azylově relevantních důvodů ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobce tak však neučinil. Neučinil tak dokonce ani v samotné žalobě. Pokud tedy v žalobě žalobce namítl, že „*kdyby to věděl, prezentoval by veškeré skutečnosti, na kterých závisí jeho opakovaná žádost*“, není jasné, že když to již v době od doručení napadeného rozhodnutí věděl, proč tak následně neučinil alespoň v žalobě. Jde tak o zcela vyprázdňenou námitku. Z tohoto pohledu se proto tato námitka jeví i jako účelová. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce podal svou třetí žádost až poté, co mu bylo uloženo (již opakovaně) správní vyhoštění a byl za účelem jeho realizace zajištěn v zajišťovacím zařízení. Z rozhodnutí o zajištění, resp. z rozhodnutí o vyhoštění (viz bod 10. výše) nevyplývalo, že by se žalobce obával návratu do své vlasti, sám dokonce opakovaně uváděl, že svou vlast považuje za bezpečnou zemi a nic mu v ní nehrozí, má tam pouze dluhy, které má splácet. Tyto informace přitom žalobce cizinecké policii sděloval jen několik málo dnů předtím, než podal svou třetí žádost, o které následně v žalobě tvrdil, že je založena na nových skutečnostech, které objektivně nemohl uvést v předchozích řízeních.
31. Sám zákon o azylu přitom přímo v citovaném § 23 odst. 2 písm. b) předpokládá, že pohovor k opakované žádosti se v zásadě neprovádí, ovšem pouze tehdy, není-li nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důvodné pochybnosti o skutkovém stavu

však v případě žalobce nenastaly, neboť žalobce neuvedl doslova žádný důvod, tedy ani v základních obrysech, pro který by měl žalovaný jeho situaci přehodnotit. Žalovaný proto nepochybně nebyl povinen pohovor ke třetí žádosti žalobce provádět.

32. Soud v této souvislosti též připomíná, že z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice (viz výše bod 15.) vyplývá, že je soud rozhodující o opravném prostředku v zásadě povinen posoudit důvody poskytnutí mezinárodní ochrany nebo skutkové okolnosti, které se sice týkají událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím uvedeného zamítavého rozhodnutí, ba dokonce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak uplatněny byly poprvé v řízení o opravném prostředku. Musí ale dát možnost posoudit tyto nové důvody či skutečnosti i rozhodujícímu orgánu. Nové důvody nebo skutečnosti nemusí posoudit, pouze pokud byly uplatněny v pozdní fázi řízení, nebyly dostatečně konkrétní, nebo okolnosti nejsou významné nebo dostatečně odlišné od okolností, k nimž již rozhodující orgán mohl přihlédnout. Vzhledem k tomu, že žalobce žádné nové důvody či nové skutečnosti (resp. jakékoliv důvody či skutečnosti) ve své třetí žádosti neuvedl, soud k nim nemohl přihlédnout.
33. Důkazní břemeno je pak následně rozloženo mezi žadatele a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, čj. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48). Nebylo tak na žalovaném, aby za žalobce domýšlel důvody, pro které by mohl být ve své vlasti pronásledován. Žalovaný v případě další opakované žádosti pouze zkoumá, zda v zemi původu žadatele nedošlo k takové podstatné změně okolností, která by mohla žadatele s ohledem na jeho tvrzení v dosavadních řízeních o mezinárodní ochraně vystavit pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů.
34. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z rozhodnutí o předchozích žádostech žalobce, a dále z Informace OAMP – U., Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 3. 2025. Žalovaný po vyhodnocení uvedené informace zjistil, že od doby rozhodnutí o poslední žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, tj. od listopadu 2018, nedošlo k žádným zásadním změnám v politické či bezpečnostní situaci, které by mohly mít vliv na posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
35. Soud k tomu předně uvádí, že uvedenou informaci v předloženém správním spisu nedohledal. Nezahrnutí informací o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu, ze kterých žalovaný při hodnocení žádosti vycházel, do správního spisu, představuje pochybení žalovaného, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to zejména z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť v takovém případě nemá žadatel a následně ani soud možnost ověřit, z jakých konkrétních informací žalovaný ve skutečnosti vycházel. V daném případě však je soudu obsah uvedené informace ze dne 14. 3. 2025 znám z úřední činnosti ze spisů jiných žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z U., které zdejší soud aktuálně projednává (viz např. sp. zn. 16 Az 15/2025 a další). Soud se přitom ztotožnil se závěrem žalovaného, že k podstatné změně okolností, která by mohla mít vliv na posouzení jeho třetí žádosti o mezinárodní ochranu, od jeho poslední žádosti nedošlo, naopak. Ostatně, i sám NSS ve svém usnesení ze dne 19. 2. 2025, čj. 6 Azs 256/2024-37, ve vztahu k U. uvedl: „*Tamní situace (stran ochrany lidských práv) sice nedosahuje standardu západních zemí, avšak v zemi*

došlo k pozitivním změnám. Obecný poukaz na stav právního státu (stěžovatelem tvrzená korupce a poukaz na pošlapávání lidských práv) nepostačuje k závěru, že by žadatel naplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2024, č. j. 1 Azs 186/2024-29, bod 10 a tam uvedená judikatura, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2023, č. j. 2 Azs 20/2022-30).“ Z uvedené informace v rozsahu 5 stran například též vyplývá, že v U. již nelze uložit trest smrti a na jeho území neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Z této informace jsou též zřejmé zdroje různorodých informací, a to i ze zahraničí, z nichž čerpala. Podstatné pak je, že žalobce v žalobě stran ochrany lidských práv či stavu právního státu v U. nic nenamítal a z výše citovaného rozsudku NSS je zřejmé, že situace v jeho vlasti obecně není dostatečná pro udělení mezinárodní ochrany. Z těchto důvodů má proto soud tvrzení žalovaného za prokázané a v tomto konkrétním případě nemohla mít skutečnost, že uvedená zpráva o zemi původu žalobce nebyla v předloženém elektronickém správním spisu dohledatelná, vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se poměry v zemi původu žalobce byť stručně zabýval a přezkoumatelným způsobem je odůvodnil, přičemž vycházel z aktuální zprávy (která se navíc v zásadě nijak neodlišuje od předchozí zprávy z března 2024). Ani toto pochybení žalovaného proto soud neshledal za výše uvedených specifických okolností tohoto případu natolik závažným, aby bylo nezbytné napadené rozhodnutí zrušit.

36. K námitce žalobce, že žalovaný se nedostatečně zabýval otázkou, zda by vycestování žalobce bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, a zda tedy nejsou dány důvody dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, soud předně upozorňuje, že ustanovení, na které žalobce odkazuje, již bylo s účinností od 1. 7. 2023 novelou zákona o azylu provedenou zákonem č. 173/2023 Sb., zrušeno. Zrušené ustanovení stanovilo možnost poskytnutí doplňkové ochrany, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, a tedy i porušení práva na respektování rodinného a soukromého života podle čl. 8 Úmluvy, což však po 1. 7. 2023 již možné není, k čemuž se v tomto duchu vyjádřil též rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS. Případný zásah do rodinného života žalobce proto nemůže představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu a při aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu není ani podstatný.
37. Navíc, uvedená námitka je i zcela obecná, bez jakéhokoliv konkrétnějšího tvrzení o tom, že žalobce má nějaký (jaký?) rodinný či soukromý život v ČR, který by mohl být jeho vycestováním nepřiměřeně zasažen. Taková skutečnost nevyplynula ani z řízení o zajištění, resp. z řízení o správním vyhoštění žalobce. Otázkou nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života se zabýval i správní orgán v řízení o správním vyhoštění žalobce, neshledal přitom, že by vycestování žalobce představovalo takový zásah. Z předloženého správního spisu ovšem nevyplynulo, že by se žalobce proti těmto závěrům bránil podáním odvolání. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 26. 4. 2025 se přitom též opírá o závazné stanovisko č. ZS 58520 ze dne 26. 4. 2025, o možnosti vycestování žalobce, které konstatovalo, že vycestování žalobce do domovského státu je možné.
38. Soud proto konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela přezkoumatelné a dostatečné, soud se s jeho závěry ztotožnil, a bylo vydáno v souladu se zákonem. Zjištěné nedostatky ve správním spisu soud neshledal natolik závažné s ohledem na specifické okolnosti případu žalobce a dospěl k závěru, že nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nebo řízení, které jeho vydání předcházelo. Žalovaný porovnal důvody

předchozích žádostí žalobce o mezinárodní ochranu s důvody jeho aktuální žádosti, přičemž zjistil, že aktuální žádost postrádá jakékoliv konkrétní důvody. Z tohoto důvodu si žalovaný obstaral aktuální informaci „pouze“ o *obecném* stavu lidských práv, právního státu a bezpečnostní a politické situace v zemi původu žalobce, z níž zjistil, že žalobci v zemi jeho původu *obecně* nehrozí pronásledování nebo vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Skutkový stav tak byl dle názoru soudu zjištěn dostatečně v rozsahu, který byl vymezen důvody podané žádosti (resp. jejich absencí) a nezbytném pro vydání napadeného rozhodnutí.

39. Závěrem soud doplňuje, že v projednávané věci žalobci znovu zaslal usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě, společně s vyjádřením žalovaného k žalobě dne 1. 7. 2025, a to na adresu Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty poté, co se soudu zásilka vrátila z původního umístění žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková jako nedoručená (k tomu viz sdělení aktuálního místa pobytu na č. l. 25 a 29 soudního spisu). V době vydání tohoto rozsudku však soud ještě neměl k dispozici doručenkou. Soud v aplikaci České pošty, s. p. Sledování zásilek (č. l. 30 soudního spisu) ověřil, že usnesení s vyjádřením bylo žalobci doručeno dne 8. 7. 2025. Podle § 32 odst. 6 zákona o azylu *je soud povinen žalobu žadatele o mezinárodní ochranu, který byl zajištěn podle tohoto zákona nebo podle zákona o pobytu cizinců [...] projednat a rozhodnout věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti*. S ohledem na tuto skutečnost dal soud přednost vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě, před vyčkáním na fyzické potvrzení o doručení usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě a vyjádření žalovaného k žalobě a uspokojil se pouze s potvrzením elektronickým. Proti usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě není kasační stížnost přípustná a současně dle názoru soudu měl žalobce též přiměřenou lhůtu k tomu, aby na vyjádření žalovaného k žalobě písemně reagoval replikou, čehož však nevyužil. Navíc, vyjádření žalovaného neobsahovalo žádná nová tvrzení či argumenty, které by již nebyly uvedeny v samotném napadeném rozhodnutí. Z tohoto důvodu má soud za to, že procesní práva žalobce nebyla tímto postupem soudu jakkoliv zkrácena.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. července 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně